

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce P. F.**, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem tř. Dukelská 15, Hradec Králové 2, proti **žalovanému Ministerstvu životního prostředí ČR, se sídlem Vršovická 65, Praha 10**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2001, č. j. 550/287/OVVS-VI/01/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního úřadu v Hradci Králové, referátu životního prostředí, ze dne 26. 2. 2001, čj. ZP2/1293-3/2353-169-5/00-Rk a toto rozhodnutí bylo jako správné potvrzeno. K námitce žalobce týkající se pochybení správního orgánu prvního stupně v tom, že s dostatečným předstihem nevyrozuměl žalobce o době a místě konání ústního jednání spojeného s místním šetřením a znemožnil mu tím účast na tomto jednání, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že termín tohoto jednání byl sice žalobci oznámen v nepřiměřené lhůtě a žalobce coby účastník řízení se proto jednání nemohl zúčastnit, avšak tato skutečnost neměla vliv na možnost žalobce seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uplatnit připomínky a návrhy k vedenému řízení a nedošlo tedy k omezení žalobce na jeho procesních právech. Zásada součinnosti podle názoru žalovaného porušena nebyla, neboť žalobce se následně u správního orgánu prvního stupně seznámil s podklady pro rozhodnutí a podal rovněž nové připomínky k řízení. Dále žalovaný uvedl, že povolení k odběru nebo jinému užívání povrchových vod vydané podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“, zrušen zákonem č. 254/2001 Sb. – pozn. soudu) je nutné chápat jako oprávnění konkrétního subjektu k odběru či jinému užívání povrchových vod. V případě participace více zájmů na jednom zdroji vody pak příslušný vodohospodářský orgán posoudí veškeré oprávněné zájmy v dané lokalitě a v případě potřeby může v souladu s ustanovením § 11 vodního zákona stávající

povolení změnit. Vzhledem k minimálním dopadům odebraného množství vody pro rybníček B. na celkové množství vod v náhonu A. vodohospodářský orgán toto neučinil. K námitce žalobce, již byla zpochybněna platnost žádosti Města T. p. O. vzhledem k žalobcem tvrzenému podpisu neoprávněnou osobou žalovaný sdělil, že návrh na zahájení správního řízení jsou správní orgány povinny posuzovat podle obsahu a je-li to nutné, pomoci žadateli tyto nedostatky odstranit. V daném případě však byl k podpisu smlouvy oprávněn vedoucí hospodářského odboru městského úřadu, námitka žalobce tedy nebyla shledána důvodnou.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž uvádí, že rozhodnutí žalovaného považuje za odporující zákonu a cítí se jím být poškozen na svých právech. Sděluje, že u správního orgánu prvního stupně bylo vedeno řízení, v němž se Město T. p. O. domáhalo získání povolení k nakládání s vodami podle § 8 vodního zákona, jehož předmětem byl převod vody z náhonu A. do rybníčku B. v T. p.O., když Městem T. p. O. původně požadované množství odběru vody o objemu 10 l/s bylo následně změněno na množství odběru o objemu 5 l/s. Od 3. 8. 2000 byl účastníkem správního řízení rovněž žalobce, avšak vzhledem k pozdnímu vyrozumění o termínu konání druhého ústního jednání spojeného s místním šetřením dne 24. 10. 2000 se tohoto ústního jednání nezúčastnil. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 2. 2001 čj. ZP2/1293-3/2353-169-5/00-Rk bylo Městu T. p. O. povoleno jiné užívání povrchových vod spočívající v převádění vody z vodního toku „N. A.“ do rybníčku B.o objemu 5 l/s. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným zamítnuto s tím, že ve správním řízení nebyla porušena zásada součinnosti a vodohospodářské zájmy v daném případě odůvodnily udělení povolení k nakládání s vodami žadateli, tj. Městu T. p.O.. Žalobce uvádí, že je ode dne 21. 6. 1995 provozovatelem Malé vodní elektrárny (dále jen „MVE“) nacházející se na náhonu A. v T. p. O., když mu uvedeného dne bylo Okresním úřadem Hradec Králové vydáno povolení k nakládání s vodami čj. ZP2/1792-2/2353-169-8/94-Sv, jímž byl žalobci povolen odběr vody z vodního náhonu A. v množství 640 l/s, což bylo množství potřebné k provozuschopnosti zmíněné MVE; žalobce upozorňuje, že vlivem průtoku v těchto hodnotách je však v náhonu v současné době dosahováno pouze několikrát do roka, přičemž každé další ponížení průtoku ohrožuje zájmy žalobce, přičemž jeho možnost odběru vody je napadeným rozhodnutím žalovaného ještě více snižována. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že současný průtok na náhonu A. neumožňuje vydání dalšího povolení pro odběr vody, neboť vzhledem ke klimatickým podmínkám brání vydání takového povolení uplatňování dříve vydaným povolením garantovaných práv žalobce, jemuž byl povolen odběr vody z náhonu A. již v roce 1995. K vydání dalšího povolení by pak podle názoru žalobce mohlo dojít pouze tehdy, pokud by tento krok vyžadovaly důležité zájmy vodohospodářské; podle názoru žalobce však v odběru vody do rybníčku B. nelze spatřovat vodohospodářský ani jiný důležitý zájem společnosti. Žalobce dále upozorňuje na skutečnost, že v řízení nebylo předloženo stanovisko akciové společnosti Povodí ve smyslu § 3 odst. 2 písm. g) metodického pokynu MLVH ČSR o některých podrobnostech vodohospodářského řízení. Závěrem žalobce uvedl, že již před udělením povolení k odběru vody Městu T. p. O. docházelo k neoprávněnému odběru vod z vodního náhonu A., na což žalobce opakovaně upozorňoval a tímto mu byla způsobena škoda vedoucí dokonce k nucené odstávce MVE. Závěrem žalobce označil za nesprávný postup správních orgánů, když k výstavbě vodohospodářského objektu potřebného pro odběr vody pro rybníček B. došlo bez vydání stavebního povolení a teprve následně bylo zažádáno o povolení nakládání s vodami; podle názoru žalobce měl být postup opačný. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby žalobou napadená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla zrušena a žalovanému byla uložena povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v úvodu písemného vyjádření k žalobě uvedl, že se v daném případě jedná o letitý spor mezi žalobcem a dalšími subjekty. Žalobci byl rozhodnutím Okresního úřadu v Hradci Králové ze dne 21. 6. 1995, čj. ZP2/1792-2/2353-169-8/94-Sv povolen odběr vody

v množství 640 l/s na provoz MVE; množství odebrané vody bylo určeno s ohledem na technické parametry hltnosti turbíny žalobce. V současné době však zanesený náhon odběr takového množství vody neprovede, přičemž jeho vyčištění by si vyžádalo neúměrně vysoké finanční prostředky. Dále žalovaný uvádí, že odběrný objekt pro rybníček B. byl včetně vzdouvacího zařízení opraven, a proto Město T. p. O. požádalo správní orgán prvního stupně o udělení povolení k nakládání s vodami podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona spočívající v odvedení části průtoku z náhonu A. do rybníčku B.; žalovaný doplnil, že k odběru vody z náhonu A. pro rybníček B. docházelo již před poškozením vzdouvacího objektu k rybníčku B., avšak bez platného povolení vodohospodářského orgánu. K námitce žalobce, že zastaralé stanovisko správce toku nemělo být použito jako podklad pro rozhodnutí, žalovaný konstatuje, že v době vydávání napadeného rozhodnutí byly poměry shodné s poměry v roce 1999 a nebyl tedy dán důvod k vyloučení takového podkladu. Dále žalovaný uvádí, že Město T. p. O. vyšlo v řízení žalobci maximálně vstříc, když svůj počáteční požadavek na odběr o objemu 10 l/s snížilo na 5 l/s, s čímž žalobce jako jediný nevyslovil souhlas. Žalovaný sděluje, že na povolené množství odebíraných vod není právní nárok a ani vlastník malé vodní elektrárny nemá právo uzurpovat veškeré vody v náhonu A. výhradně pro své potřeby a na úkor jiných; navíc existence vzdouvacího objektu pro rybníček B. je zcela legální. K námitce žalobce, že v případě vzdouvacího objektu k rybníčku B. došlo fakticky k výstavbě nového objektu a nikoliv k jeho opravě žalovaný uvádí, že se k uvedené stavbě nedochovala projektová dokumentace, stavba však byla považována za stavbu povolenou, k níž se toliko nedochovaly doklady. Správní orgán prvního stupně akceptoval jako dokumentaci skutečného provedení stavby ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 zákona č. 50/1976, o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) dokumentaci zhotovenou pro potřeby opravy objektu, jež mu byla předložena spolu s ohlášením udržovacích prací vzdouvacího objektu. Žalovaný sdělil, že žalobce nebyl v žádném případě zkrácen na svých právech a vlastní vodoprávní řízení probíhalo plně v regulích správního práva a navrhl zamítnutí žaloby. Závěrem žalovaný upozornil na možnost opožděnosti žaloby vzhledem ke skutečnosti, že tato byla podána u věcně nepřislušného soudu a Vrchnímu soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému byla usnesením předána až po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle ustanovení § 250b o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002.

Dne 8. 4. 2002 bylo Vrchnímu soudu v Praze doručeno stanovisko žalobce k vyjádření žalovaného, v němž žalobce kromě skutečností uvedených již v žalobě označil za závažné pochybení použití zastaralého stanoviska správce toku jako podkladu pro rozhodnutí, neboť podle jeho sdělení vodohospodářské poměry v dotčeném území nezůstaly neměnné. Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o povolení odběru vody žalobci ze dne 21. 6. 1995 nebylo vydáno s klauzulí *rebus sic stantibus*, by měl správní orgán toto své dřívější rozhodnutí respektovat a nikoliv vydávat nová rozhodnutí, aniž by změnil rozhodnutí původní. Dále žalobce uvedl, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s rozporem mezi „vodohospodářskými nebo jinými zájmy společnosti“ a zájmy provozovatele malé vodní elektrárny.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 21. 6. 1995 vydal Okresní úřad Hradec Králové, referát životního prostředí kolaudační rozhodnutí čj. ZP2/1792-2/2353-169-8/94-Sv o uvedení stavby (malé vodní elektrárny – pozn. soudu) do trvalého užívání, jímž byl mj. žalobci podle § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona povolen odběr povrchové vody z vodního toku A. v T. p. O. v množství maximálně 640 l/s.

Dne 30. 6. 2000 byla Okresnímu úřadu Hradec Králové doručena žádost Města T. p. O. o povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona, spočívající v odběru 10 l/s pro zásobování rybníčku B. povrchovou vodou.

Dne 22. 8. 2000 proběhlo ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením, na které byl řádně předvolán rovněž žalobce jako účastník řízení; žalobce se tohoto místního šetření zúčastnil a vyslovil své záporné stanovisko k záměru povolení odběru vody z náhonu A. Městu T. p. O. s tím, že odkázal na přípis doručený správnímu orgánu prvního stupně dne 21. 8. 2000.

Dne 6. 9. 2000 bylo Okresním úřadem Hradec Králové vydáno rozhodnutí čj. ZP2/1293-3/2358-169-5/00-Rk o předběžném opatření, jímž bylo Městu T. p. O. uloženo provést bezodkladně technická opatření k zabránění neoprávněné manipulace s odběrným zařízením na náhonu A. v lokalitě B. v T. p. O. Dne 14. 9. 2000 zahájil Okresní úřad Hradec Králové s Městem T. p. O. na základě podnětu žalobce řízení o uložení pokuty podle zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 130/1974 Sb.“), účinného v době vydání napadeného rozhodnutí (byl zrušen zákonem č. 254/2001 Sb. – pozn. soudu) za porušení ustanovení § 24 písm. a) citovaného zákona, k němuž došlo nedovoleným užitím vody, neboť žádost o povolení k nakládání s vodami v té době ještě nebyla ukončena pravomocným rozhodnutím. Na toto reagovalo Město T. p. O. sdělením, že zařízení pro odběr vody nebylo uvedeno do provozu a po upozornění ze strany žalobce, že odběrným objektem přesto protéká voda, byl odběrný objekt zahrazen.

Dne 24. 10. 2000 se konalo druhé ústní jednání spojené s místním šetřením, o němž byli účastníci písemně vyrozuměni pozvánkou. Tato pozvánka byla datována dnem 16. 10. 2000, z příložených doručenek vyplývá, že pozvánka adresovaná žalobci byla uložena u poštovního úřadu v místě jeho bydliště dne 20. 10. 2000 a žalobce ji převzal dne 23. 10. 2000. Účastníci byli vyrozuměni o tom, že své námitky mohou uplatnit toliko při tomto jednání a že k později uplatněným námitkám nebude možno přihlédnout. Ze zápisu o tomto ústním jednání vyplynulo, že žalobce svou neúčast telefonicky omluvil dne 23. 10. 2000 a přípisem ze dne 1. 11. 2000 upozornil správní orgán prvního stupně na skutečnost, že byl o termínu konání ústního jednání spojeného s místním šetřením vyrozuměn v nedostatečném časovém předstihu; dále v přípise vyslovil názor, že vzhledem k platnosti jeho povolení k nakládání s vodami mohou být další žadatelé o odběr povrchových vod z náhonu A. uspokojeni pouze z rozdílu skutečného průtoku v náhonu A. a množství povoleného k provozu MVE žalobce.

Dne 26. 2. 2001 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. ZP2/1293-3/2353-169-5/00-Rk, jímž byl M. T. p. O. povolen odběr vody podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona v množství 5 l/s za předpokladu splnění podmínek v souladu s ustanovení § 8 odst. 3 zákona o vodách; v podrobném odůvodnění rozhodnutí se správní orgán prvního stupně vyjádřil mj. k připomínkám žalobce učiněným v průběhu správního řízení.

Dne 9. 3. 2001 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, v němž namítá zejména formální nedostatky správního řízení, když uvedl, že mu pozdním vyrozuměním o konání ústního jednání spojeného s místním šetřením bylo znemožněno zúčastnit se tohoto ústního jednání a nemohl tedy řádně realizovat svá práva účastníka řízení. Žalobce uvedl, že s ohledem na povahu věci měla být lhůta stanovena v takové délce, aby poskytla čas na přípravu k danému jednání. Dále žalobce namítal formální nedostatky žádosti Města T. p. O., když podle něj byl porušen zákon o obcích, neboť žádost podepsala vedoucí hospodářského odboru, jež nemá oprávnění jednat za Město T. p. O. Závěrem žalobce sděluje, že bylo rozhodnuto na základě nedostatečných zjištění, když nebyl zohledněn fakt, že žalobcem požadovaného průtoku vody na náhonu A. je dosahováno pouze několikrát do roka.

Dne 15. 5. 2001 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 2. 2001 a toto rozhodnutí potvrzeno.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce týkající se jeho pozdního vyrozumění o termínu a místě místního šetření soud sděluje, že podle ustanovení § 21 spr. ř. správní orgán nařídí jednání, vyžaduje-li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis. Má-li být při ústním jednání provedeno ohledání, koná se ústní jednání zpravidla na místě ohledání. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení přizve správní orgán k ústnímu jednání všechny účastníky řízení a požádá je, aby při ústním jednání uplatnili své připomínky a náměty. Zvláštní právní předpisy stanoví, ve kterých případech dochází k uplatnění tzv. koncentrační zásady, podle níž lze námitky a připomínky uplatnit pouze při svolaném konkrétním ústním jednání, jež je často spojeno se šetřením na místě samém a k později uplatněným připomínkám a námitkám již správní orgán nepřihlíží; na tuto skutečnost musí být účastníci řízení v předvolání k ústnímu jednání výslovně upozorněni. Podle ustanovení § 14 odst. 7 zákona č. 130/1974 Sb. pozvání k ústnímu jednání doručí vodohospodářský orgán do vlastních rukou účastníku jednání nejméně osm dnů, ve složitějších případech nejméně třicet dnů přede dnem ústního jednání. V daném případě byla pozvánka k ústnímu jednání spojenému s místním šetřením datována dnem 16. 10. 2000 a uložena v pátek dne 20. 10. 2000 u poštovního úřadu v místě bydliště žalobce. Žalobce zásilku převzal v pondělí dne 23. 10. 2000, tedy jeden den před termínem ústního jednání. Skutečnost formálního pochybení správního orgánu, k němuž mělo dojít pozdním vyrozuměním žalobce o termínu ústního jednání, namítal žalobce již v odvolání proti správnímu orgánu prvního stupně; Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že žalovaný se s touto námitkou žalobce řádně vypořádal, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uznal, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyla dodržena zákonná lhůta pro oznámení termínu místního šetření spojeného s ústním jednáním, avšak doložil, že tato skutečnost neměla vliv na možnost žalobce seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uplatnit připomínky a návrhy. K uplatnění koncentrační zásady mohlo dojít jen tehdy, pokud by byla žalobci doručena výzva k vyjádření nejméně osm dnů předem, jak ukládá výše citované ustanovení zákona č. 130/1974 Sb. Jelikož však ze strany správního orgánu došlo k pochybení a žalobci nebyla pozvánka k místnímu šetření doručena v zákonem stanovené lhůtě, nemohlo dojít ke koncentraci řízení a bylo nutné umožnit žalobci alespoň dodatečně seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vznášet připomínky. Nejvyšší správní soud shledal v pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v pozdním vyrozumění žalobce o místě a termínu konání místního šetření spojeného s ústním jednáním vadu řízení, avšak vzhledem k tomu, že žalobci byla dodatečně dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uplatnit připomínky, k nimž správní orgán prvního stupně při svém rozhodnutí přihlédl, konstatuje soud, že v daném případě tato vada řízení neměla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 vodního zákona je třeba povolení vodohospodářského orgánu k odběru povrchových vod a k jinému jejich užívání, pokud nejde o jejich užívání podle § 5 až 7 vodního zákona. Podle ustanovení § 11 písm. a) vodního zákona může vodohospodářský orgán z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané povolení změnit, popřípadě zrušit, vyžadují-li to vodohospodářské nebo jiné důležité zájmy společnosti. V námitce žalobce, že současný průtok na náhonu A. neumožňuje vydání dalšího povolení pro odběr vody, neboť vzhledem ke klimatickým podmínkám brání vydání dalšího povolení uplatňování dříve vydaným povolením garantovaných práv žalobce, soud odkazuje na dikci ustanovení § 11 vodního zákona. Z uvedeného vyplývá, že na množství odebraných vod není právní nárok (mimo to se jedná o skutečnosti značně ovlivnitelné přírodními

zákonitostmi); tato skutečnost však nezakládá oprávnění vodohospodářského orgánu bezdůvodně měnit režim odběru vody bez respektování dikce ustanovení § 11 vodního zákona. Nejvyšší správní soud konstatoval na základě obsahu správního spisu, že správní orgány shromáždily pro rozhodnutí dostatečné množství podkladů, na základě nichž bylo možno posoudit, že povolení odběru vody o objemu 5 l/s Městu T. p. O. odůvodnil důležitý zájem, jak je vyžadováno ve výše uvedeném ustanovení. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí podrobně uvedl, jaké podklady pro rozhodnutí si opatřil, jaká šetření provedl a které předložené doklady byly podkladem pro rozhodnutí. Při rozhodování bylo přihlédnuto mj. k projektové dokumentaci k rozdělovacímu objektu, dále pak ke stanovisku správce toku společnosti P. L. a. s. a k vyjádření projektanta na snížení množství převáděné vody; v odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně rovněž odůvodnil žalobcem zpochybňovaný veřejný zájem na zachování hygienické nezávadnosti rybníčku B. prostřednictvím zajištění minimálního zbytkového průtoku v rybníčku B., veřejný zájem měl spočívat zejména v zajištění příznivých podmínek pro život ve vodě, zajištění estetického činitele a zmíněné hygienické nezávadnosti. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání pak žalovaný vyložil, že v případě, kdy se na jednom zdroji vody participuje více zájmů, posoudí vodohospodářský orgán všechny oprávněné zájmy v dané lokalitě a v případě potřeby může v souladu s ustanovením § 11 vodního zákona stávající povolení změnit; s touto skutečností se pak odvolací orgán vypořádal konstatováním, že vzhledem k minimálním dopadům odebraného množství vody pro rybníček B. na celkové množství vod v náhonu A. vodohospodářský orgán nebylo přikročeno ke změně stávajícího rozhodnutí; navíc Městem T. p. O. požadovaný odběr vody o objemu 10 l/s byl vzhledem k zájmům žalobce vodohospodářským orgánem snížen na polovinu.

K námitce žalovaného týkající se možného opožděného podání žaloby soud uvádí, že s ohledem na ustanovení § 82 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 246c o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 je lhůta pro podání žaloby zachována, i když byla žaloba podána u věcně či místně nepřislušného soudu. Městský soud v Praze, jemuž byla žaloba původně adresována, pak věc postoupil v souladu s ustanovením § 250d o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 Vrchnímu soudu v Praze.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu